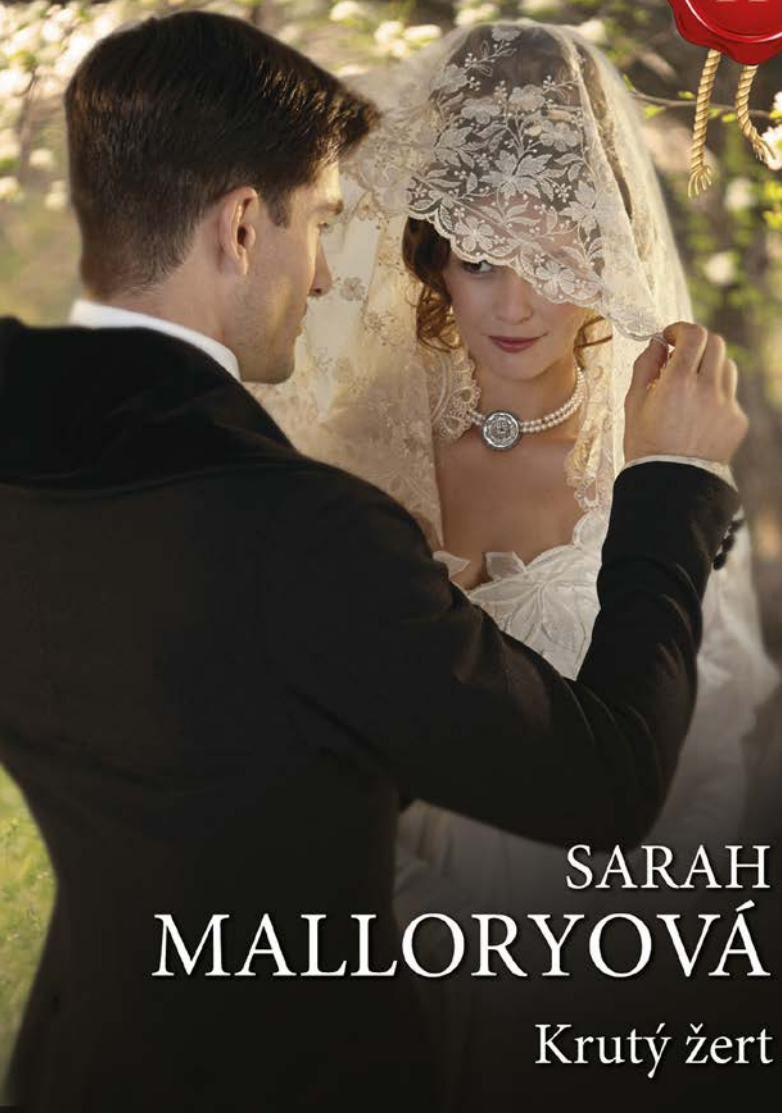

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

SARAH
MALLORYOVÁ

Krutý žert

SARAH MALLORYOVÁ

KRUTÝ ŽERT

PŘEKLAD

NORA BERGMANOVÁ

Milá čtenářko,

shodou okolností obě listopadové romance, které jsem si pro Vás nachystal, řeší komplikovanou situaci, jež nastala po svatbě hrdinů. V první povídce Krutý žert hrabě Max až po obřadu, když chtěl políbit svou nevěstu, zjistil, že je to jiná žena, než do které se zamiloval! V druhé povídce s názvem Lásku opravdu nečekali, zase hrdinové uzavřou dohodu, že v jejich manželství nikdy, ale opravdu nikdy nepůjde o lásku... O to víc oba zaskočí, když zjistí, že se mají doopravdy rádi...

Věřím, že Vám podzimní plískanice a nevlídné počasí zpříjemní romantické čtení mých příběhů.

S láskou

Váš Harlequin

Sarah Malloryová

KRUTÝ ŽERT

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Lady Beneath the Veil

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin(UK) Limited, 2014

Překlad:
Nora Bergmanová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2014 by Sarah Mallory
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Krutý žert: 2015 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2138-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2139-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2140-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

A proto, co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!

Vikářova slova se nesla malým kostelíkem, v ozvěně se odrážela od zdí a vracela se k nevěstě a ženichovi, kteří stáli před oltářem. Lord Gideon Albury se obrátil k dámě po svém boku a usmál se. Jeho nevěsta vypadala jako nevinnost sama. Byla celá v bílém a tvář jí halil závoj, který jí spadal v jemných záhybech až k pasu.

Bůh jí žehnej, pomyslel si Gideon Albury v duchu. Její panenská cudnost ho dojímala. Jestliže byl závoj symbolem neposkvrněnosti, jeho nevěsta byla čistá jako lilie. Látka skrývající její obličej byla lehká, ale tak hustě tkaná, že viděl sotva špičku jejího nosu. Mohl si pouze představovat její překrásné oči v barvě rozkvetlých chrp, husté černé řasy, malý nosík, rty připomínající růžové poupě a záplavu zlatých kudrlinek, lemujících její porcelánovou tvář. Stejně jako závoj, tak i šaty zvolila jeho nevěsta takové, aby poukázala na svoji panenskou neposkvrněnost. Byly vzdušné a půvabné, ale její krásnou postavu dokonale zakrývaly. Splývaly jí kolem těla a skrývaly všechny její ženské přednosti – dlouhou šíji, pevná a plná

ňadra a pás tak štíhlý, že by ho Gideon mohl obejmout svýma rukama.

Ještě to nezkoušel, ale už brzy ji bude držet v náruči. Za chvilku jí zvedne závoj, a dá jí první manželský polibek. A večer spolu poprvé ulehnou na manželské lože.

Při tom pomyšlení ho zamrazilo až v konečcích prstů. Rozpalovaly ho divoké představy, takže měl co dělat, aby udržel pozornost až do konce svatebního obřadu. Nemohl se dočkat chvíle, až spolu budou sami a ona se na něj podívá přes ty své husté černé řasy svůdným pohledem s příslibem rozkoše.

Ne že by jeho půvabný miláček byl nějakou velkou koketou. Když se spolu scházeli, věnovala mu pár laškovných pohledů a úsměvů, ale pořád to byla vznešená dáma, sestřenice hraběte z Martleshamu. I dámám se ovšem může v očích zračit příslib rozkoše...

On ho v jejích chrpově modrých očích spatřil v okamžiku, kdy se do nich poprvé podíval. Jeho nevěsta ho okouzila směsicí čisté panenské krásy a žáru, o němž tušil, že hluboko v ní plápolá. A Gideon se ihned rozhodl být tím, kdo v ní ten žár probudí. Uvědomoval si, že jedná trochu unáhleně, ale kráska s andělsky zlatými vlasy jako kdyby ho zbavila rozumu. O ruku ji požádal dřív, než si stačil svůj krok pořádně promyslet.

Avšak nelitoval. Jak by mohl litovat, když si bere ženu tak půvabnou, tak roztomilou a tak krásnou? Věřil, že spolu budou šťastní, protože byl odhodlaný udělat všechno pro to, aby s ním šťastná byla.

Nejdřív ale museli stvrdit sňatek svými podpisy. Gideon rychle vykroužil své jméno na svatební listině a podal pero nevěstě, která rovněž zpečetila jejich sňatek podpisem. Všiml si, jak se jí třese ruka,

a znovu se usmál. Jistě je stejně rozechvělá jako on, pomyslel si.

„Tak, a je to,“ pronesl hrabě Martlesham, který se coby svědek podepsal hned po novomanželech. „Gratuluji ti, starý brachu, i tobě, drahá sestřenko.“

„Ano, je to,“ přikývl Gideon Albury. „Teď už zbývá jenom poslední věc, má nejdražší,“ obrátil se ke své novomanželce. „Náš první manželský polibek.“

Natáhl k ní ruku, konečky prstů uchopil lem jejího mléčně bílého závoje a začal ho pomalu zvedat vzhůru. Ona mu však položila své drobné dlaně na ruce a jemně ho zastavila.

„Ještě ne,“ zašeptala.

Gideon se zasmál.

„Jsme teď manželé, má lásko. Snad nejsi tak pruderní, že odmítneš políbit svého manžela?“

Čekal, že se jeho nevěsta zasměje spolu s ním a pak mu dovolí, aby ji políbil. K jeho překvapení se to nestalo. Místo toho se do něj zavěsila a zamířila uličkou mezi lavicemi ven, takže ji musel následovat.

Když vyšli z tmavého kostela, oslepilo ho jasné jarní slunce. Gideon se zastavil, znovu se k ní otočil a zvedl lem závoje.

„Má paní,“ řekl. „Ukaž mi svoji krásnou tvář. Dovol mi, abych tě konečně políbil... Dobrý bože!“

Gideon sebou škubl, jako kdyby ho uštkl jedovatý had. S očima vytržštěnýma hrůzou ukročil dozadu. Žena, kterou si právě vzal, pro něj byla cizinkou. Viděl ji poprvé v životě.

DRUHÁ KAPITOLA

Dominique stála bez hnutí na místě a dívala se do šokované tváře svého manžela. Viděla v ní všechno, co očekávala, že spatří, až jí zvedne svatební závoj. Hrůzu, odpor, vztek a znechucení. Věděla, že se to stane. Tahle chvíle musela přijít. Nemohla nosit závoj až do konce života. Byla si jistá, že lord Gideon Albury bude rozzuřený a bude jí opovrhovat, ale bylo jí ještě hůř, než předpokládala. Cítila se jako podvodnice, kterou také byla. To, co naplánovali, se podařilo. Dominique však z toho neměla vůbec žádnou radost.

Její manžel si prohrábl vlasy. Výraz šoku v jeho obličeji se nezmírňoval. Spíše stále narůstal, jak mu pomalu docházelo, co se právě stalo.

Za zády Dominique se ozval krutý smích lorda Maxe Martleshama.

„Dostal jsem tě, Albury!“ řekl Max Martlesham výsměšně a znovu se rozesmál.

„Já tomu nerozumím,“ zmohl se konečně Gideon Albury na slovo. „Co se to tady děje, Martleshame? Kde je tvoje sestřenice?“

„Tady,“ ušklíbl se hrabě.

„Tvoje sestřenice přece není –“

„Tohle je moje sestřenice.“

Gideon nevěřicně zavrtěl hlavou. Stále tomu nemohl uvěřit a Dominique se mu nemohla ani trochu divit. Zaplavila ji vlna soucitu k tomuto muži, který si ji nepřestával měřit šokovaným a znechuceným pohledem. Byl naprosto omráčený.

A jak by také nebyl? Dva měsíce se dvořil zlatovlasé krásce s chrpově modrýma očima a alabastrovou pletí, do níž se zamiloval, ale od oltáře si odvedl cizinku, kterou vůbec nezná, nemiluje ji a která se mu s největší pravděpodobností ani trochu nelíbí. Dominique byla pravým opakem ztepilé, sošné a oslnivě nádherné dívky, kterou Gideon Albury požádal o ruku. Byla malá, nenápadná, měla tmavé vlasy a drobná ňadra. Nepatřila mezi ženy, které dokážou okouzlit muže, sotva se objeví v jejich přítomnosti a zamrkají řasami.

„Děje se něco?“ vyrušil malou skupinku vikář, který vyšel z kostela a všiml si napětí, jaké panovalo mezi Dominique, Gideonem a hrabětem Martleshamem. Se starostlivým výrazem ve tváři přejížděl očima z jedné tváře na druhou. „Lorde Martlesham?“ obrátil se nakonec na hraběte. „Je něco v nepořádku?“

„Ne, otče, nic není v nepořádku,“ odvětil Max Martlesham. „Všechno je, jak má být. Pouze ženich nám trochu oněměl, nemám pravdu, Albury? Nejspíš na něj dolehl ten slavnostní okamžik.“

Vikář pokývl hlavou na znamení, že rozumí.

Hrabě Martlesham se otočil k svatebčanům, kteří postávali kolem. „Pojďte, drazí hosté!“ vykřikl. „Kočáry jsou připraveny a svatební hostina už na nás čeká!“

Gideon se ale ani nepohnul. S obočím stále nechápavě svrašťelým zabodl pohled do Maxe Martleshama.

„Ještě okamžik,“ zavrčel na něj temně. „Co má tohle znamenat? Kde je tvoje druhá sestřenice?“

„Nechápu, o čem to mluvíš.“

„Chápeš velmi dobře, Maxi. Kde je Dominique?“

„Tohle je Dominique,“ odvětil Max Martlesham s výsměšně zvlněnými rty.

„Tohle není Dominique. Moje žena...“

Max Martlesham ho znovu nenechal domluvit. „Jak jsem řekl, tohle je moje sestřenice Dominique. A protože sis ji právě vzal, starý brachu, je to tvoje žena. Víc k tomu nemám v tuhle chvíli co dodat. Pojďme už, hosté začínají být netrpěliví. Vraťme se do mého domu.“

Gideon se nadechl, ale než stačil něco říct, ucítil na paži jemný stisk. Žena, s níž se před chvilkou oženil, se na něj dívala úpěnlivým pohledem.

„Prosím,“ zašeptala Dominique. „Pojďme a všechno se dozvíte. Tohle není vhodné místo na vysvětlování.“

Gideon se zamračil, ale pak ji vzal za ruku a svižným krokem krácel ke kočáru, který je měl odvézt na panství. Dominique klopýtala za ním. Zatímco procházeli uličkou mezi svatebčany, padaly na ně spršky rýže pro štěstí.

Fraška, pomyslel si Gideon v duchu. Odporná fraška. Tohle že měl být nejkrásnější den jeho života? Jak mohl být tak hloupý? Jak se mohl nechat vlákat do takové pasti? Jak se mohl oženit s ženou, kterou nikdy neviděl?

Byl však rozhodnutý to tak nenechat. Podvod, který na něj ušili, si někdo odskáče. O to se už postará, jako že se Gideon Albury jmenuje.

Gideon pomohl Dominique do kočáru a nastoupil za ní. Sotva se posadil, rychle za sebou zavřel dveře.

Než se kočár rozjel, v okénku se objevila tvář hraběte Martleshama.

„Vím, jak ses těšil, až budeš se svojí krásnou nevěstou o samotě, Albury, ale radím ti, abys svůj chtíč ještě udržel na uzdě. Cesta není dostatečně dlouhá, abys během ní dokázal uspokojit ženu. Nech si to až na svatební lože,“ dodal s ďábelským smíchem.

Dominique zrudla. Její ponížení už snad nemohlo být větší. Zavřela oči a prsty pevně sevřela okraj sedadla. Kéž by mohla zmizet. Kéž by se už lordu Alburymu nemusela nikdy podívat do očí. Věděla však, že něco takového není možné a že ty nejtěžší chvíle ji teprve čekají.

Kočí pobídl koně a kočár se s cuknutím rozjel po hrbolaté cestě. Dominique cítila, jak se jí stáhlo hrdlo strachem i výčitkami svědomí.

„Vy jste tedy Dominique?“ dolehl k jejím uším hlas Gideona Alburyho, který seděl naproti ní.

Otevřela oči a přikývla.

„Maxova sestřenice?“

„Ano,“ špitla.

Gideon si ji měřil pátravým pohledem. „Takže ten mizera na mě ušil boudu.“

„Dalo by se to tak říct.“

„Kdo všechno o tom věděl?“

Dominique sklopila oči.

„Tak mluvte. Kdo všechno byl do tohohle špinavého podvodu zasvěcen? Předpokládám, že všichni na jeho panství věděli, že dáma, jíž jsem se dva měsíce dvořil, není Maxova sestřenice. Kromě mě...“

„Kromě vás a mé matky,“ zamumlala Dominique.

„Vaše matka,“ opakoval Gideon zamyšleně. „Max mi tvrdil, že se nemůže obřadu zúčastnit, protože jí není dobře.“

„To...“ Dominique polkla. „To není pravda. Moje matka se obřadu nezúčastnila, protože o ničem neví.“

„Zdá se, že těch nepravd máte s Maxem na svědomí víc než dost,“ ušklíbl se Gideon.

„Je mi to líto,“ řekla Dominique prostě.

„Líto, jistě. Také je mi líto, že nejste tou ženou, do níž jsem se zamiloval.“

Jeho slova ji bolela, ale naprosto je chápala. Podvedla ho. Měla k tomu důvody, ale pořád to byl podvod. On si nechtěl vzít ji. Toužil po zlatovlasé krásce s podmanivýma očima a dostal obyčejnou brunetku. Naštěstí ne na dlouho. Dominique z celého srdce doufala, že se všechno vyřeší ještě dnes.

„Lorde –“

Nenechal ji domluvit. Zvedl ruku a zarazil ji.

„Kdo byla ta žena, která předstírala, že je Maxova sestřenice?“ zeptal se.

„Herečka,“ odvětila Dominique popravdě.

„Jméno?“

„Agnes Bennetová.“

„Takže Max najal herečku, která se za vás vydávala,“ ujišťoval se Gideon, že tomu dobře rozumí.

„Ano.“

„V tom případě musím před Agnes Bennetovou smeknout.“

Dominique rozšířila oči překvapením.

„No ano, slečna Bennetová se své role zhostila výborně. Hrála vznešenou dámu tak dobře, že jsem ani na okamžik nezapochyboval, že jí ve skutečnosti není. Zato vy...“ Gideon přejel Dominique od hlavy až k patě studeným pohledem. „Vy možná jste Maxova sestřenice, ale nejste dáma. Žádná opravdová dáma by se nesnížila k něčemu tak podlému, k čemu

jste se snížila vy. Skutečná lady by se nepropůjčila k takovému... žertu.“

Poslední slovo zaznělo, jako když šlehne bičem. Gideon si dal na pohrdlivém tónu obzvlášť záležet.

Dominique cítila, jak se jí derou slzy do očí. Přála si, aby mohla Gideonovi všechno vysvětlit, ale kvůli staženému hrdlu ze sebe nedokázala dostat ani hlásek. Beztak jí nezbývalo dost času. Kočár právě zastavil, a to znamenalo, že dorazili na místo. Bude muset nechat vysvětlování na později.

Gideon vyskočil z kočáru a ze zdvořilosti k ní natáhl ruku, aby jí pomohl ze schůdků. Oči měl ale stále studené jako led.

„Nuže, madam,“ řekl kousavě, „jste připravená na svatební hostinu?“

Cítila se mizerně. Avšak nezbývalo jí nic jiného, než se nechat odvést do domu.

„Doufám, že mi teď někdo konečně vysvětlí, co má tohle všechno znamenat!“

Gideon se podíval po asi dvaceti hostech postávajících v jídelně. Nikdo se ještě neposadil ke stolu. Všichni včetně Dominique čekali, co se bude dít dál. Většina z hostů vypadala, že se dobře baví. Dominique ale byla bledá jako stěna a kousala se nervózně do rtů.

Max, hlavní aktér svatební frašky, si vzal slovo. „Je to žert, starý brachu,“ pronesl s úsměvem a nalil si do sklenice brandy. „Vcelku nevinný žert.“

„Pro mě tedy ne, Maxi,“ šlehl po něm Gideon pohledem. „Tenhle žert já nepřijímám. Tohle není druh vtípu, jaký bych mohl ocenit.“

Max se otočil ke Gideonovi. Nepřestával se poba-veně smát.

„Ale no tak, kamaráde. To mi říkáš ty? Po tom, co se stalo před rokem v Covent Garden? Kam se poděl tvůj pověstný smysl pro humor a pro drsné žerty? Měl jsem za to, že jsi v nich přeborník.“

„Už chápu,“ pomalu přikývl Gideon. „Tak takhle se věci mají. Oplácíš mi, že jsem ti vyfoukl božskou Dianu přímo pod nosem, je to tak?“

Před očima se mu začala odehrávat scéna, na kterou už málem zapomněl. Tu noc byl opilý stejně jako jeho kumpáni, s nimiž si vyrazil na operu. Po představení se zastavili v šatně, aby složili poklonu božské Dianě, jak přezdívali jedné malé operní tanečnici. Max jí zaplatil spoustu peněz, aby s ním konečně strávila večer, ale pak přišel Gideon, nabídl jí víc a ona neodolala lákavější nabídce.

„K čertu s tebou, Albury,“ zamračil se Max. „Na tom prvotřídním zboží jsem pracoval několik týdnů, a když už to vypadalo, že mi spadne do klína a bude moje, přijdeš si ty a nabídneš jí carte blanche! Jestli chceš něco slyšet, nebylo to od tebe fér. Jak jsem měl přebít šek, na který si mohla napsat libovolnou částku?“

„Mohl jsi jí dát také takový,“ pokrčil rameny Gideon.

„Než jsi přišel ty se svým prázdným šekem, stačilo jí, kolik jsem jí nabídl. A pak už bylo pozdě.“

Gideonovi se nahrnula krev do hlavy. Nevzpomínal si, kdy měl naposledy tak velký vztek. Nicotná romance s operní tanečnicí byla jen obyčejným soupeřením mezi dvěma kohouty. Nic to pro něj neznamenal. Maxovi by se Diana beztak za chvíli omrzela. Pustil by ji k vodě a hledal by si k povyražení jinou tanečnici nebo herečku. Gideon mu nepřebral životní lásku, ale ženu poněkud volnějších mravů,

která mohla směle konkurovat kurtizánám. Božská Diana by šla za peníze s každým.

Gideon si nezasloužil tak krutou pomstu, jakou bylo manželství s ženou, kterou vůbec neznal. Copak Max nevidí ten rozdíl? Gideon chápal, že mu jeho kousek chtěl hrabě oplatit, ale vlákat ho do chomoutu? To bylo příliš.

„Myslíš to vážně, Maxi? Celá tahle hloupá šaráda je jen kvůli tomu, že jsem ti přebral tu malou prodejnou potvoru?“ nemohl stále uvěřit Gideon, kvůli čemu je teď v pořádné bryndě.

„Hloupá šaráda?“ opáčil Max. „Mně se zdá můj malý žert naopak docela elegantní. Napálil jsem tě, Albury, se vší parádou.“

Gideon zaskřípal zlostně zuby. Napálený, to tedy vskutku byl. A pořádně. Tohle však nebyl žádný malý žert, ale hodně velká pomsta.

Max se dlouze napil brandy. „Jedno si musíš přiznat, Gideone,“ pokračoval se samolibým úsměvem.

Gideon nadzvedl tázavě obočí. „Přiznat?“ opakoval. „Co si mám přiznat?“

„Žes mi to hodně ulehčil.“

„Nerozumím.“

„Jediné, co jsem musel udělat, bylo najmout Agnes Bennetovou, aby předstírala, že je moje sestřenice Dominique a že je do tebe zamilovaná. O zbytek ses postaral sám, příteli. To ty jsi Agnes požádal o ruku a tys ji dovedl k oltáři. K tomu tě nikdo nenutil. Jak říkám,“ mlaskl Max pochvalně jazykem. „Bylo to velmi elegantní. Že ti ta herečka ale popletla hlavu! Jen se přiznej, že tě ani na chvíli nenapadlo, že to není vznešená dáma. Byla ve své roli dokonalá. A víš, Gideone, proč byla dokonalá? Protože věděla jak na muže. Stačilo pár svůdných

pohledů, pár úsměvů, a když ses chytil na vějičku, už to bylo snadné. Viděl jsi, co jsi chtěl vidět. Vznešenou dámu. Láska je slepá. Zbavuje rozumu. To bys měl vědět, Albury. Zkušeností na to máš víc než dost.“ Max dostal další záchvat smíchu. „Zamiloval ses a přestal jsi myslet. A to byla tvoje největší chyba. Ačkoli mému plánu pomohlo i to, že jsi chtěl svému otci oplatit, jak tě podusil o Vánocích. A svatba takhle narychlo a bez jeho souhlasu, to je pěkná pomsta, nemám pravdu?“

Měl pravdu a Gideonovi nezbývalo než to uznat. Nemohl Maxova slova popřít, protože hrabě Martlesham uhodil hřebíček na hlavičku. Nebýt otce, možná by Gideon se svatbou tolik nespěchal. Představa, že se postaví svému otci, se mu však líbila až příliš. Když žádal Maxovu údajnou sestřenici o ruku, viděl před sebou rozlícenou, vzteky brunátnou tvář vikomta Rothama, až se o té novině dozví. A to jeho rozhodnutí uspíšilo.

Gideon měl se svým otcem složitý vztah. Během posledního setkání se ošklivě pohádali a nebylo to zdaleka poprvé. Otec Gideonovi vyčítal snad všechno, co se dalo, ale nejvíc ze všeho mu vyčítal jeho styl života a jeho přátele, kterými se obklopoval. Pokud k sobě měl být Gideon upřímný, na otcových výčitkách bylo něco pravdy. Gideonovi přátelé nestáli za nic. Ve skutečnosti to nebyli přátelé. Byli to spíše kumpáni na večírky, divokou zábavu a drsné žerty. Gideon se s nimi stýkal, protože nezkazili žádnou legraci a nepředhazovali mu, že by se měl coby dědic Rothamu chovat zodpovědně. V jejich společnosti se cítil uvolněně – alespoň donedávna.

V poslední době začal pociťovat jistou únavu. Maxovy věčné žerty Gideonovi nepřípadaly tak

vtipné jako kdysi. Zhusta ho nudily a někdy mu dokonce pily krev. Celá ta banda floutků, s níž se stýkal, mu lezla stále častěji krkem. Ani za jednoho z nich by nedal ruku do ohně. Nesnášel však, když jeho otec kritizoval jeho přátele. Kdykoli se to dělo, lomcoval Gideonem vztek. Naposledy se rozzuřil až doběla, protože otec byl obzvlášť kousavý a nepříjemný. Jejich hádka byla bouřlivá. Rozléhala se celým domem. Než Gideon odešel, vmetl otci do tváře: „Přestaň se mi plést do života! Budu se přátelit, s kým chci, a ožením se s ženou, kterou si vyberu sám!“

Po odchodu od otce zamířil rovnou za svými kumpány a ještě zatepla se svěřil Maxovi. Potřeboval ten vztek ze sebe dostat, ale jak se teď ukázalo, byla to velká chyba. Ukázal Maxovi svoji slabinu a Max ji využil.

Hrabě Martlesham pokračoval dál: „Chtěl ses otci pomstít, a jaká by mohla být lepší pomsta než se oženit s mojí sestřenicí? Tvůj otec mě k smrti nesnáší a ty jsi dobře věděl, že by ho nic nemohlo ranit víc než příbuzenský poměr se mnou. To mi v mém plánu velmi pomohlo. Pak už mi zbývalo pouze najít dívku, která tě dokáže zbavit rozumu. Nějakou typickou anglickou růží s porcelánovou pletí a modrýma očima. A tu jsem našel v Agnes Bennetové.“

Gideon se koutkem oka podíval na pravou Dominique, která vypadala, že snad každou chvíli omdlí.

„Nemohl ses dočkat, až ji budeš mít v posteli, co?“ zaryčel smíchy William, jeden z Maxových kumpánů. „Těšil ses, až si s ní pohraješ, nemám pravdu?“

Dobré nebe, pomyslel si Gideon nevěřícně. Jak mohl s těmihle lidmi strávit tolik času? To si opravdu nikdy nevšiml, co je to za spodinu?

Nevšiml, odpověděl si v duchu. Protože byl stejný jako oni. Choval se stejně nechutně a neviděl, jak je ubohý.

Max nalil brandy do druhé sklenky a podal ji Gideonovi. „Napij se, příteli,“ pobídl ho se zlověstným zablýsknutím v očích.

„Nemám chuť,“ zavrčel Gideon.

„Jen to do sebe obrať. Budeš to potřebovat. Ještě pořád nevíš všechno. Bude to horší.“

„O čem to zatraceně mluvíš?“ vybuchl Gideon. „Co může být horší než tohle?“

„Pamatuješ, cos mi říkal o Francouzkách?“

Gideon nechápavě nadzvedl obočí.

„Tvrdil jsi, že by ses nikdy neoženil s Francouzkou,“ připomněl Max jejich dávnou debatu. „S každou jinou, jenom ne s Francouzkou.“

„To je pravda,“ trhl Gideon rameny. „A co má být?“

„Právě ses s jednou oženil.“

Jídelnou třesla salva smíchu. Všichni Maxovi kumpáni se ohýbali v pase a hlasitě se chechtali.

„Dominique je Francouzka?“ hlesl Gideon nevěřicně.

„Na to vezmi jed, příteli,“ pokýval Max hlavou. „Moje sestřenice je po otci nefalšovaná Francouzka. Nemám pravdu, má drahá sestřenko?“ obrátil se Max na brunetku.

Ta jenom sklopila oči.

„Ale... Reynolds je přece anglické jméno,“ nechápal Gideon. „A pokud jde o Dominique, tvrdil jsi mi, že je to stará rodinná tradice.“

„Tvrdil jsem ti také, že moje sestřenice je Agnes Bennetová,“ mávl rukou Max. „Ale v tomhle jsem ani moc nelhal. Pouze jsem tě uvedl v malý omyl.“

Skutečně je to stará rodinná tradice, avšak stará francouzská rodinná tradice.“

„Francouzka by se nemohla jmenovat Reynoldsová,“ namítl Gideon, který si připadal jako tonoucí chytající se stébla, aby se neutopil.

„Ovšem, to by jistě nemohla,“ vycenil Max zuby v dalším záchvatu smíchu.

„Potom ale –“

Hrabě Martlesham nenechal Gideona domluvit. „Dominique se nikdy nejmenovala Reynoldsová. Jmenuje se... Pardon, za svobodna se jmenovala Rainaultová.“

„Cože?“

„Kdyby tě během obřadu neovládal chtíč a podíval by ses pořádně na svatební listiny a na její podpis, zjistil bys to. Ale ty ses s ní už viděl v posteli. Její otec se jmenuje Jerome Rainault. Je to obchodník s vínem z Montpellier. Plnokrevný Francouz.“

„To není možné,“ nechtěl si připustit Gideon, že se stal obětí až takového podvodu. „To není možné,“ opakoval nevěřicně.

„Je mi líto, ale nejenže je to možné, dokonce je to přesně tak,“ měřil si Max Gideona vítězoslavným pohledem. „Počkej. Vlastně mi to není líto. Dostal jsem tě, Albury. Mám tě přesně tam, kde jsem tě chtěl mít.“

„Ty mizero!“ procedil Gideon mezi zuby.

Max na něj upíral světle modré oči, které říkaly, že tohle je ten nejlepší žert, jaký kdy vymyslel a jaký se mu kdy povedl. Tenhle trumf hned tak něco nepřekoná. Nejenže se Gideonovi pomstil. Nejenže ho ponížil a zesměšnil. Nejenže přilil oleje do ohně, který plápolal mezi Gideonem a jeho otcem. On ho srazil na kolena. Naprosto ho znemožnil. Už zítra

si bude celé široké okolí povídat, že lord Gideon Albury se oženil s Francouzkou! Lidé se mu budou smát a ještě za dlouhé roky budou na Maxův žert vzpomínat.

„Možná jsem mizera,“ prohodil Max nevzrušeně. „Ale vyhrál jsem. Nepřísahal jsi náhodou kdysi, že všichni Francouzi jsou tvoji nepřátelé? A teď jsi dal jedné Francouzce své jméno. Jak poetické.“

Gideonovi bylo z Maxe zle. Pak mu náhle problemasklo hlavou, co mu o Maxovi říkal jeho otec.

„Martlesham je ničema, synu,“ zdůrazňoval vikomt Rotham s planoucíma očima. „Je to špatný člověk. Falešný a prolhaný. Věř tomu, co ti říkám. Radím ti dobře, dej od něj ruce pryč, jinak na to doplatíš. A ta banda lumpů, kteří ho všude doprovázejí, není o nic lepší. Měl by sis své přátele vybírat mnohem opatrněji, Gideone.“

Tehdy se na otce rozzuřil. Měl vztek, že mu už zase zasahuje do života a mluví do věcí, do kterých mu nic není. Teď se ale ukázalo, že vikomt měl pravdu. Max Martlesham byl falešný a prolhaný. Nestál za zlámanou grešli. A Gideon na jeho proradnost krutě doplatil, přesně jak jeho otec předpovídal.

William, který si dopřával brandy od časného rána a byly na něm už patrné stopy společenské únavy, se plácl do kolen. „Tohle je nejlepší žert, jaký kdy kdo vymyslel,“ zahlaholil. „Když si vzpomenu, jak jsi slintal nad tou herečkou jako hladový pes! A my všichni jsme se ti za zády smáli.“

O tom Gideon vůbec nepochyboval, že se mu všichni za zády smáli. Nepochyboval ani o tom, že se budou smát ještě dlouho.

„Kdyby ses viděl, Albury, když jsi svojí nevěstě zvedl závoj,“ smál se William. „Tvůj výraz byl

k nezaplacení. Celou dobu vedle tebe před oltářem stála jiná žena a tys nic nepoznal. Dovedli jsme to k dokonalosti. Tvoje žena měla dokonce vložky v botách, aby byla stejně vysoká jako krásná Agnes.“

Gideon se krátce podíval na svoji manželku. Kdyby se neúčastnila něčeho tak podlého, bylo by mu jí snad i líto. Tváře jí pokrýval ruměnec a celá se chvěla. Zdálo se mu, že má pláč na krajíčku.

William s Maxem se nepřestávali smát a Gideon pocítil nával odporu. Jak si někdy mohl myslet, že tohle jsou jeho přátelé? Jak se mu někdy mohly líbit jejich dětinské, hloupé a trapné žerty?

„Právě jsi překročil všechny hranice, Martleshame,“ zavrčel Gideon nenávistně. „Zahráváš si s lidskými životy. A to je neodpustitelné.“

Max pokrčil rameny. „Když mě napadlo, co bych ti mohl provést, neodolal jsem. Bylo to příliš lákavé.“

„Nemysli si, že za tohle nezaplatíš, Martleshame,“ probodával Gideon Maxe pohledem.

„Abys věděl, že mám srdce, něco ti prozradím,“ nenechal se Max vyvést z rovnováhy. „Mám pro tebe jistou nabídku.“

„Nech si svoje nabídky,“ odbyl ho Gideon zlostně. „Nestojím o ně.“

„Tohle je velmi velkorysá nabídka.“

„Jak jsem řekl. Nech si svoje nabídky a táhni k čertu. Všichni táhněte do horoucích pekel.“

„Poslyš, Albury, žert se povedl, všichni jsme se pobavili a teď bychom to mohli uzavřít.“

„Jak to myslíš?“ šlehl Gideon po Maxovi pohledem.

„Ty uznáš, že jsme tě dostali a že náš žert byl docela férový. Nechal ses nachytat vlastní hloupostí

a zaslepeností. Potom vespolek zasedneme ke svatební hostině, a až se najíme a napijeme, necháme poslat do vesnice pro vikáře a mého právníka. Do večera bude manželství anulováno. Je tady dost svědků, kteří odpřisáhnou, že jsi nevěděl, koho si bereš, takže v tom nebude žádný problém. Uléhat budeš jako svobodný muž.“

Gideon se dlouze napil brandy ze své sklenky. „Nabízíš mi, že necháš manželství anulovat?“ ujišťoval se, že dobře rozuměl.

„Ano. Hned poté, až uznáš, že jsme tě napálili, a omluvíš se mi za božskou Dianu.“

Gideonovi vyšlehly z očí blesky. Max Martlesham měl pravdu. Patrně by nebyl žádný problém tohle manželství nechat anulovat. Gideon před jeho uzavřením ještě ani nevyřídil se svým právníkem Rogersem potřebné formality. Tolik spěchal, aby si mohl vzít krásku se zlatými vlasy a modrýma očima, že se rozhodl nechat to na později. Max nebyl proti a Gideon už teď chápal proč. Nešlo mu o to, aby mu vnutil Dominique navždycky. Pouze ho chtěl ponížit a zesměšnit.

Jestliže Gideon nechá manželství anulovat, potom ho Max bude mít přesně tam, kde ho mít chtěl. Gideon bude poníženy až do morku kostí. Jeho otec se o tom pochopitelně záhy dozví, protože něco takového se neutají. A Gideon bude už navždy hlupákem, který ani nevěděl, koho si bere.

Náhle ho něco napadlo. Tak dobře, pomyslel si v duchu zlomyslně. Chtěl jsi válku, Martleshame? Budeš mít válku. Jednu bitvu jsi vyhrál, ale já jsem ještě nepadl na kolena. Další vyhraju já.

„Nuže?“ pobídl ho Max, který nepochyboval, že Gideon možnosti anulovat svatbu využije. „Tak

honem, Albury, ať to máme z krku a můžeme konečně zasednout k hostině. Přiznej svoji porážku, omluv se a hned nechám poslat do vesnice pro vikáře a právníka.“

„Ne.“

Jídelna ztichla.

„Ne,“ opakoval Gideon co nejklidněji. Teď to byl on, kdo si vychutnával nechápavé výrazy kolem stojících.

„Co tím myslíš?“ nakrčil Max čelo. „Co znamená to tvé ne, Albury?“

„Znamená to, že nepřijímám.“

„Obávám se, že ti nerozumím.“

„Jsem si jistý, že mi rozumíš velmi dobře. Přiznat se k tomu, že jsem se nechal nachytat? Omlouvat se za svedení prodejné tanečnice, která by tě omrzela během několika dní? V žádném případě.“

Max se zamračil. Williama a všechny ostatní kumpány přešel smích. Dominique otevřela ústa překvapením. Vypadala vyděšeně a zmateně.

„Taháš nás za nos, Albury,“ odsekl Max. „Nevěřím, že bys můj návrh nepřijal. Tohle přece není žena, kterou sis chtěl vzít.“

Gideon pokrčil rameny. „Možná jsem si ji vzít nechtěl, ale vzal jsem si ji. Je to tedy teď moje žena.“

„J-je to Francouzka! Ty přece Francouze nenávidíš. Přísahal jsi, že –“

„Ona za můj vztah k Francouzům nemůže,“ přerušil Gideon Maxe.

„Ale –“

Gideon zvedl ruku a Max ztichl. „Jak jsem řekl. Tvůj návrh nepřijímám. Jednou se musím oženit tak jako tak, a když už ženatý jsem...“ Gideon rozhodil rukama. „Nač to měnit? Tvoje sestřenice jistě dokáže

plnit manželské povinnosti jako každá jiná žena. Proč si hledat nevěstu, když už jednu mám?“

„Chceš říct, že tohle manželství nezrušíš?“ vydechl Max.

„Přesně to chci říct, Martleshame.“ Gideon se ďábelsky zasmál. „Manželství platí.“

„Ne!“

Dominique vydechla jediné slovo s tváří bílou jako sníh a s očima rozšířenýma hrůzou. Ne, ne, ne, opakovala si v duchu. Takhle to nemělo být. Tohle je špatně! Max jí slíbil, že manželství bude zrušeno. Ona nemůže zůstat vdaná za lorda Alburyho. Prostě nemůže!

Pohledem hledala ve tváři svého bratrance nějaký náznak, že dá všechno do pořádku. Potřebovala vědět, že se nemusí ničeho bát. Maxova tvář ale byla studená a bez výrazu. Vypadala jako maska.

Pak ucítila, jak jí kdosi jemně stiskl paži. Byl to Gideon Albury.

„Pojď, má drahá,“ vyzval ji. „Posadíme se ke stolu a vychutnáme si naše první manželské jídlo.“

Gideon mluvil klidně, ale nekompromisně. Jeho tón nepřipouštěl odmítnutí. Dominique nezbylo než odejít se svým mužem ke stolu.

Cítila se tak mizerně, že už se hůř cítit nemohla. Srdce jí tlouklo v krku a střídavě ji polévaly vlny horka a zimy. V hlavě jí stále běžela jen jediná věta. Tohle se nemělo stát! Tohle se nemělo stát!

Dominique nechápala, co se to děje. Nemohla přijít na to, proč Gideon se zrušením sňatku nesouhlasil. Odmítl to snad, aby si zachoval zbytky hrdosti? Žádný jiný důvod ji nenapadal.

Proč by si ji jinak chtěl nechat jako svoji ženu?

Je Francouzka! Je přece pro něj cizinkou! Nezná ji, nemá ji rád a nelíbí se mu. A především – miluje jinou ženu. Agnes Bennetovou.

Pro ni, pro Dominique, Gideon ale tak docela cizincem nebyl. Během uplynulých dvou měsíců ho z úkrytu pozorovala, jak se dvoří nádherné Agnes Bennetové a jak víc a víc propadá jejímu kouzlu. Gideon o Dominique samozřejmě nevěděl, protože se přestrojila za služebnou a pánové si nenápadných služebných málokdy všimnou. On nebyl výjimkou. Netušil, že ho během námluv sledují její tmavé oči, ale ona viděla všechno.

Viděla, jak se mění výraz jeho tváře. Pozorovala, jak mu rysy zněžněly láskou. Všimla si, jak mu každým dnem začínají více a více zářit oči. Když se Agnes zasmála svým hlubokým hrdelním smíchem, Gideon byl jako omámený. Smál se s ní, bral ji za ruku a zamilovaně se na ni díval. Byl jako čmelák, kterého silně přitahuje ta nejkrásnější a nejvoňavější květina.

Pro Dominique to byla fascinující proměna. Z trochu arogantního muže se v přítomnosti překrásné Agnes stával muž něžný a jemný, který by svoji vyvolenou nosil na rukou, kdyby o to stála. Udělal by pro ni vše, o tom Dominique ani na okamžik nepochybovala.

Jak si přála být na Agnesině místě! Co by dala za to, aby se na ni Gideon podíval stejně jako na zlatovlasou herečku. Aspoň jednou jedinkrát. Vzdala by se klidně několika let života, kdyby tou ženou, kterou Gideon miluje, byla alespoň na jeden den ona.

Zprvu se domnívala, že Gideon se nijak neliší od Maxe a jeho kumpánů, kteří od rána do večera

popíjeli nebo hráli karty. Byla přesvědčená, že když se s nimi stýká, je stejný jako oni. Nezodpovědný, povýšený, snad i trochu hulvátský. Ale jak ho postupně poznávala, zjistila, že není stejný. Spatřila část jeho povahy, kterou možná nikdo jiný neviděl. Během doby, kdy se dvořil Agnes Bennetové, se ukázalo, že má velké a vřelé srdce.

A ona se zamilovala.

Kdyby jí někdo řekl, že se jednou zamiluje do muže, který ani netuší, že chodí po světě, vysmála by se mu. Něco takového by se jí zdálo zcela nemožné. Už jenom ta myšlenka byla absurdní. Dominique nebyla typem dívky, která se zamilovává snadno, natož do cizích mužů. Až do setkání s Gideonem vlastně vůbec nevěděla, jak chutná láska. On v ní ale lásku probudil. Trochu smutné bylo, že o tom vůbec nevěděl. A nejspíše se to ani nikdy nedozví, protože Max snad splní, co slíbil, a Dominique už si brzy půjde po svých.

Ale jak může věřit Maxovi, povzdychla si Dominique v duchu. Max i jeho věrní nohsledi byli všechno, jenom ne čestní a důvěryhodní. Nedalo se na ně spolehnout.

Během uplynulých dvou měsíců měla Dominique mnohokrát možnost se přesvědčit, že Gideon do Maxovy společnosti nepatří. Choval se jinak než oni. Předně byl džentlmen. Když obsluhovala kumpány svého bratrance v přestrojení za služku, každou chvíli si ji některý z mužů přeměřil mlsným pohledem. Pronášeli na její adresu poznámky a dostala dokonce jednu velmi nestoudnou nabídku. Gideon se toho nikdy neúčastnil. Nepokukoval po služebných, natož aby s nimi flirtoval.